

Sjätte påsksöndagen 2021

Jesus vill ge oss del av fullkomlig glädje. Hela evangeliet är ett glädjebudskap, I dagens kollektbön bad vi: ”låt påskens glädje bära oss som firar dessa femtio dagar till åminnelse av Herrens uppståndelse”. Det är just genom uppståndelsen som Jesus har öppnat möjligheten för oss att få del av den fullkomliga glädje och lycksalighet som råder i den eviga härligheten. Trots allt lidande, all sorg och smärta som vi ständigt konfronteras med här på jorden, kan vi redan nu bli burna av Guds eviga och fullkomliga glädje. Vi får inte tolka det som om vi alltid måste känna oss glada och upprymda och sväva högt ovan tåredalens smärta. Glädje och sorg är alltid besläktade. Vi kan se dem som två systrar som följer oss genom livet. Ibland kan det vara svårt att skilja dem åt. Ibland kan vi skratta och gråta på samma gång. Vi kan fälla glädjetårar. Det blir ofta tydligt på begravningar. Jag har ofta hört från utomstående att katolska begravningar är så ljusa. Och hur kan det vara annorlunda när vi tror på uppståndelse och evigt liv. Ibland hör man att folk tar lugnande medel för att inte behöva gråta på en begravning, men då blir det bara stelt och konstlat. Med bästa samvete i världen kan vi både gråta och glädja oss på en begravning, för vi tror på en Herre som både har dött på korset för vår skull och uppstått till det eviga livet av kärlek till oss.

I dagens evangelium ser vi tydligt att glädje och kärlek alltid går samman. ”Bli kvar i min kärlek. Om ni håller mina bud, blir ni kvar i min kärlek... Detta har jag sagt er för att min glädje skall vara i er och er glädje bli fullkomlig” (Joh 15:9-11). Det finns ett inre samband mellan att leva i trohet mot Jesu bud av kärlek till honom och att få del av hans fullkomliga glädje. Etik och mystik går alltid samman i det kristna livet. Vi kan aldrig komma Jesus riktigt nära och få del av hans kärlek och glädje, om vi inte vill leva i enlighet med hans bud och hans evangelium. Att bli kvar i Jesus och hans kärlek hjälper oss att välja rätt väg genom livet. Den kärlek vi får av honom ger oss kraft att älska vår nästa med hans egen kärlek, vare sig den blir besvarad eller inte. Guds sol går upp över onda och goda. Guds kärlek strömmar ner över oss för att förvandla oss, oavsett vem vi är. ”Nu förstår jag verkligen att Gud inte gör skillnad på människor” (Apg 10:34), sade Petrus i Caesarea för att betona att Guds frälsning kom både judar och hedningar till godo.

Det är inte för att vi är speciellt goda som Gud älskar oss. Det är han som är god och vill göra oss goda genom sin nåd och kärlek. ”Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud utan att han har älskat oss och sänt sin Son som försoningsoffer för våra synder” (1 Joh 4:10). Det är det som utgör kärnan i vår glädje och gör den fullkomlig. Gud har så stor kärlek till oss, trots att vi inte har mycket att komma med, att han offrar sin enfödde Son på korset för vår frälsning. Här ser vi

återigen det inre sambandet mellan smärta, glädje och kärlek. Det gör ont att älska så mycket som Gud har älskat oss. Om kärleken är äkta väjer den inte undan för smärta och offer. På korset uppenbaras Guds oändliga kärlek för oss. Korsets sorg och smärta kan aldrig förnekas eller trollas bort. Men korsets frukt blir uppståndelse, oändlig glädje och evigt liv. ”Så uppenbarades Guds kärlek hos oss: han sände sin Son till världen för att vi skulle få liv genom honom” (1 Joh 4:9).

I påskens mysterium går kors och uppståndelse samman, sorg och glädje. Allt detta talar om Guds kärlek till oss som vi får del av för att besvara hans kärlek och för att älska varandra liksom han har älskat oss. ”Mitt bud är detta: att ni skall älska varandra så som jag har älskat er” (Joh 15:12), säger Jesus. Det är inte bara ett bud som kommer till oss utifrån eller uppifrån, det är en kärlek som är ingjuten i oss genom den heliggörande nåden som ständigt verkar inom oss. Vi bär på en oändlig skatt som vi har fått helt utan egen förtjänst genom dopets nåd. Varje gång vi hör evangeliet – det glada budskapet – förkunnas blir vi påmind om allt det vi har fått del av: evig kärlek och evig glädje. Det är denna oslagbara kombination som skall hjälpa oss i alla väder – och inte minst i alla oväder – att älska varandra med Guds egen kärlek. ”Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner” (Joh 15:13), säger Jesus, som till och med gav sitt liv för sina ovänner och förföljare som han faktiskt såg som sina vänner. Äkta kärlek och vänskap vet inte vad ovänner och förföljare är för någonting. Det är därför kyrkan inte kan förklara någon som martyr som inte har förlåtit sina bödlar. En av vårt stifts nyaste kyrkor i Akalla har därför fått namnet De heliga martyrernas kyrka.

Som kristna borde vi alla vara ett slags ”vardagsmartyrer”. Utan att göra något väsen av saken och av oss själva får vi göra allt vad vi kan för att visa kärlek och vänskap mot dem som inte gillar oss eller förtalar oss. Jesus säger att vi skall älska våra fiender, men han skulle säkert glädja sig om vi kunde berätta för honom att vi faktiskt inte har några fiender, eftersom vi har fått dem så kära att vi skulle vara beredda att ge vårt liv för dem – liksom han gjorde. Vi kanske inte har nått därhän ännu, men vi kan alltid börja öva oss i att älska dem som tränger sig före oss i kön, trampar oss på tårna eller trycker ner oss i skorna. Lyckas vi med det – tack vara det ousinliga förråd av kärlek som är ingjutet i vårt hjärta genom nåden – då kan vi bara tacka Jesus för hjälpen. Ofta glömmet vi bort att varje dag är en övning i att leva i och av Jesu kärlek. ”Bli kvar i min kärlek” (Joh 15:9), kan vi då skriva in i vår almanacka. Det ordet måste alltid få plats där. Inget är så viktigt att det får tränga undan det ordet ur evangeliet. På det planet är Jesus helt bestämd. ”Detta befäller jag er: att ni skall älska varandra” (Joh 15:17). Det är det som också är vår största glädje: att alltid bli kvar i Jesu kärlek och få sprida den till alla.